

PARIKANNIEMEN

KONTTI

1/2019

Ari Tähkää
Luottamus
rakentuu
teoista s. 8

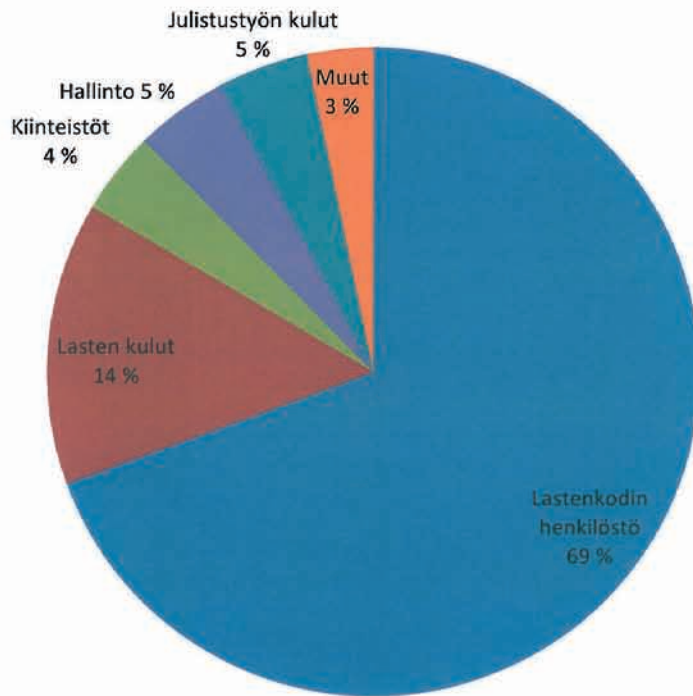
Arto O. Salonen
Tärkeimmät asiat ovat
ilmaisia s. 3

Pekka Huokuna
Quo vadis, kirkko? s. 6

Mia Hagman
Seurakunta uuteen
alkuun s. 4

Pontus Salmi
uskoo dialogiin s. 10

Parikanniemisäitiö Menojakauma 2018

Mihin Parikanniemen rahat menevät?

Parikanniemisäitiön budjetti vuonna 2018 oli noin 1,9 milj. euroa. Tilinpäätös valmistuu maaliskuussa, mutta oheisesta kaaviosta näet, mihin Parikanniemen rahat menevät.

Suurin osa eli noin 83 % menee perustehtävään eli lastensuojeluun (lastenkodin henkilöstön palkat ja lasten kulut). Hallintoon kuluu 5 %, koska esimerkiksi kirjanpito ja palkanlaskenta on ulkoistettu tilitoimistolle. Julistustyön kulut ovat 5 %, koska suuren osan hengellisestä työstä tekevät vapaaehtoiset omilla asuinalueillaan. Kiinteistöihin menee 4 %, koska säätiiön maaomaisuus ja kiinteistöjen määrä on suuri. Muissa kuluissa on mm. poistot.

Viime vuosi 2018 oli säätiiössä hyvä, koska lastenkodin kaikki paikat olivat täytetyt. Parikanniemelle antamasi lahja menee lastensuojeluun, joka on perustehtävä yhdessä julistustyön kanssa. Lämmin kiitos kaikesta antamastasi tuesta ja mukanaolosta työssämme.

Teuvo V. Riikonen

PARIKANNIEMISÄITIÖN LEHTI

Päätoimittaja

Teuvo V. Riikonen

Kustantaja

Parikanniemen Ystävät ry

Parikanniementie 130

52320 Vitsiälä

Nettisivut: www.parikanniemi.fi

ISSN 2323-7465 (painettu)

Toimitus

Markku Liukkonen

Pirkko Oinonen

Petri Tiusanen

Taitto Meiju Bonsdorff

Kannen kuvat MB

ISSN 2323-7473 (verkkojulkaisu)

Toimitusneuvosto

Ari Tähtkäpää, Krista Eskelinen,

Markku Liukkonen, Pirkko Oinonen,

Meiju Bonsdorff, Thorleif Johansson,

Teuvo V. Riikonen

Painopaikka

Teroprint Oy, Mikkeli

Luottamus on yhteiskuntaa koossapitävä voima

Viime vuosina Suomessa on puhuttu paljon luottamuksesta. Sitä on peräänkuulutettu esimerkiksi työelämässä ja politiikassa. Luottamus moniin suuriin organisaatioihin on ollut koetuksella epäkohtien ja väärinkäytösten takia.

Ihmisten välinen luottamus on tunnetta, joka perustuu kokemuseräiseen tietoon. Luottamus edellyttää hyviä aikeita ja osaamista, mutta siihen liittyy aina myös riski. Luotettavuus riippuu paljon jokaisen omasta käyttäytymisestä. Luottamusta kaivataan kaikessa sosiaalisessa toiminnassa.

Perinteisesti Suomessa on luotettu poliisiin, kirkkoon, puolustusvoimiin ja virkamiehiin. Kaikki esille tulevat epäkohdat nakertavat tätä luottamusta. Silti yhteiskunnan pitää perustua luottamukseen. Luottamus on perustarve, joka vaikuttaa perusturvalli-

suuteen, ja se kehittyy koko elämän ajan. Luottamus antaa vapauden kohdata kaikki haasteet, ja siksi se on tärkeää selviytymisen kannalta.

Luottamukseen liittyy myös ajatus, että syntiinlankeemuksesta huolimatta Jumala luottaa ihmiseen. Hän on antanut meille terveen järjen, lahjoja, kyvyn ja mahdollisuuden toimia sekä valtaa, jota voimme käyttää muiden hyväksi. Jumala on luottanut ihmiseen ja antanut meille evankeliumin poikansa kautta. Jumalalla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä, mutta hän tarvitsee meitä työhönsä.

Luottamus on pohjimmiltaan koko yhteiskunnan koossa pitävä voima. Se on monitasoinen ilmiö, joka syntyy monesta asiasta. Ilman luottamusta emme selviä.

Teuvo V. Riikonen

Tärkeimmät asiat ovat ilmaisia

Näkökulma

Professori Arto O. Salonen
Kestävän hyvinvoinnin asiantuntija
Itä-Suomen yliopisto

Ne asiat, jotka tekevät elämästä elämisen arvoista, ovat aineettomia. Niistä meillä on pula, vaikka niitä voitaisiin lisätä loputtomasti.

Hyvinvointiyhteiskunnassa ei enää käydä hengissäsäilymiskamppailuja. Nyt kysytään, mistä löytyy hyviä syitä olemassaololle. Mistä niitä löytyy?

Elämä itsessään on mittaamattoman arvokasta ja vastaanansomattoman suurta. Vaikka maan kaltaisia planeettoja on tunnustettu sadoittain, ei maapallolla olevan elämän kaltais-

ta elämää ole löydetty. Olemme osa jotakin erittäin ainutlaatuista ja arvokasta. Se ylevöittää mieltä.

Ystävyys, yhteys muihin ihmisiin ja kiintymys tekevät elämästä elämisen arvoista. Sekä sisäinen rauha että eläminen rauhassa muiden kanssa eivät ole yhdentekeviä asioita. Ne tuottavat syvää tyydytystä ja antavat tarkoituksia olemassaololle.

Ihminen pystyy vaikuttamaan huomaiseen. Sekin on ilmainen mahdollisuus. Ihmisellä on kyky tiedostaa

vallitseva todellisuus ja muuttaa sitä – jos niin haluaa – sellaiseksi, jossa on enemmän hyvyyttä, totuutta ja kauneutta.

Jos elämän päämääränä on aineellisen vaurauden maksimointi, ovat tulevaisuuden mahdollisuudet rajallisia. Mutta jos ihanteena on suurempien syiden tavoittaminen ihmisenä olemiselle, avautuvat ehtymättömät mahdollisuudet. Niitä kannattaa tavoitella.

Seurakunta uuteen alkuun

Pastori Mia Hagman
St. Andrian kirkko, Florida

”Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut. Herää ja vahvista sitä, mikä on vielä jäljellä, sitä mikä jo oli kuolemaisillaan.” (Ilm. 3:1–2)

Jeesus puhuttelee tässä Sardoksen seurakuntaa, mutta tulisiko myös meidän ottaa kehoitus vakavasti?

Seurakunta on elävä organisiemi. Se ei pysy hengissä hienojen organisaatiokaavioiden, huolella laadittujen budjettien ja jäsenkartoitusten tai edes viimeistellyn valo- ja musiikkishown avulla. Elinvoimainen seurakunta ammentaa voimansa yhteisestä uskosta Jeesukseen Herrana ja Vapahtajana sekä Pyhän Hengen lahjoista. Lisäksi seurakunnassa pitää vallita aitouden, armon ja ilon ilmapiiri.

Itsestäänselvyys? Ei oman kokemukseni mukaan. Moni seurakunta on väsyttänyt itseensä yrittäessään omaksua viimeisimpiä business- ja viihdemaailman käytäntöjä. Yksinkertainen alkuseurakunnan resepti on

hukkunut kohderyhmämärkinnoinnin ja ”Näin miellyttät kaikkia” -manuaalien joukkoon. Kristuksen kirkossa eivät päde maailman lainalaisuudet, siellä pätee ainoastaan ehdoton uskollisuus evankeliumille.

Aika itsetutkiskelulle

Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa. Pankaa itsenne koetteelle. Ettekö huomaa, että Jeesus Kristus on keskellänne? Ellei niin ole, emme selviä koetuksesta. (2. Kor. 13:5)

Seurakunnat elävät koetuksien keskellä, ja jatkuva hengellinen itsetutkiskelu on välttämätöntä. Uskon määrä vaihtelee, mutta uskon kohde ei. Vain sillä seurakunnalla, jonka päätöksenteon perustana on tahto asettaa Jeesus aidosti keskiöön kaikkes-

sa toiminnassa, on mahdollisuus selviytyä.

Aika uudistua

Älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa, uudistukaa mieleltänne, niin että osaatte arvioida, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä. (Room. 12:12)

Seurakunnan työntekijöiden sekä valtuuston tai vanhemmiston jäsenten olisi hyvä opetella Roomalaiskirjeen 12. luku ulkoa tai vähintään lukea se ääneen aina kokousten aluksi. Galatalaiskirjeessä Paavali kirjoittaa, että enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa (Gal. 2:20). Uskovista muodostuva seurakunta elää kollektiivista Kristuksen elämää, mikä ilmenee

”Jos haluat yhdessä rakentaa laivan, älä kutsu ihmisiä kokoon puutavaraa keräämään, äläkä jaa heille tehtäviä ja töitä, vaan sytytä heissä kaipaus aavalle merelle.”

Antoine de Saint-Exupéry

siellä vallitsevana rakkauden ja armon ilmapiirinä. Paikenne velvollisuus on jatkuvasti patistaa seurakuntalaisia Jeesuksen opetuksen mukaiseen keskinäiseen rakkauteen ja anteeksiantoon. Vähintäkään panettelua ja juoruilua ei pidä sietää seurakunnan keskuudessa.

Aika karsia

Puhdistakaa siis talonne hampantaikinasta, niin että teistä tulee uusi taikina. (1. Kor. 5:7)

Pyhä Henki tekee seurakunnassa koko ajan työtään; hän siunaa, mutta hän myös ojentaa. Aina ei istuteta, kylvetä ja korjata, joskus täytyy myös karsia. Päätäjillä tulee olla rohkeutta ja viisautta tehdä tarvittavaa karsintaa, jotta seurakunta voi

kasvaa terveenä oksana Kristus-rungossa ja saada ohjattua uuteen alkuun.

Aika viedä ilosanomaa

Kylväkää oikeudenmukaisuutta, korjatkaa uskollisuutta! Raivatkaa itsellenne uudispelto! Nyt on aika etsiä minua, Herraa, minä tulen varmasti ja annan teille siunauksen sateen. (Hoos. 10:12)

Kun me aidosti yhdessä etsimme Herraa, Hän on aina uskollinen. Antoine de Saint-Exupéry, tunnetun Pikku Prinssi -kirjan kirjoittaja, antaa jokaiselle seurakuntavisionäärille hyvän neuvon: ”Jos haluat yhdessä rakentaa laivan, älä kutsu ihmisiä kokoon puutavaraa keräämään, äläkä jaa heille tehtäviä ja töitä, vaan sytytä heissä

kaipaus aavalle merelle.” Siunauksen sateet seuraavat seurakuntaa, joka pitää katseensa kohdennettuna Golgatan ristiin ja jonka yhteisen mission päämäärä on asetettu tämän ajan tuolle puolen.

Jumalalla on jokaiselle seurakunnalle ja jokaiselle seurakuntalaiselle oma erityinen tehtävä ja sitä ohjaava suunnitelma. Meillä ei ole mitään syytä olla vertyneitä ja väsyneitä kristittyjä, vaan saamme iloita siitä, että Herra on meidän voimamme. Tärkeintä on lähteä rohkeasti liikkeelle, tarttua auran eikä jäädä katsomaan taaksepäin (Luuk. 9:62), sillä evankeliumilla on kiire!

Quo vadis, kirkko?

Pekka Huokuna
Kanslianeuvos, kirkkohallitus

Otsikon kysymys "quo vadis – minne menet" viittaa vanhaan kertomukseen. Pietari on matkalla Roomasta pakoon keisari Neron kristittyjen vainoja. Matkalla hän kohtaa Jeesuksen ja kysyy tältä: Quo vadis, Domine – minne menet, Herra? Jeesus vastaa, että ristiinnaulittavaksi uudelleen Roomaan. Tämän kuuluttuaan Pietari muuttaa suunnitelmansa ja palaa Roomaan, missä kärsii marttyyrikuoleman.

Kirkon tilaa ja tulevaisuuden suuntaa on viime vuosina luettu usein tilastoista. Tunnettua on, että niiden valossa kirkon tulevaisuus näyttää jokseenkin haastavalta. Kirkon jäsenmäärä vähenee, osallistuminen kirkon toimintaan

vähenee, jopa kasteiden ja avioliittoon vihkimisten määrä vähenee. Onko aika sammuttaa valot ja poistua Roomasta?

Havaintoja ei kannata ryhtyä selittämään pois tai vähättelemään. Muutokset ovat merkittäviä, ja ne todella haastavat kirkon. Ne on siis otettava vakavasti. Mutta samalla tilastoja on luettava sitkeästi ja tarkkaan pohtien. Ensimmäinen johtopäätös kaiken surkeudesta ei ole välttämättä oikea.

Tapa elää kristittyinä on muuttumassa

Mielestäni tilastot eivät kuvaa niinkään kirkon hiljaista hiipumista tai edes kristinuskon häviämistä nykyisen modernin ihmisen maisemasta. Kysees-

sä ei niinkään ole rappioilmiö, vaan muutos. Se tapa elää kristittyinä ja olla kirkko, johon olemme tottuneet, on muuttumassa. Perinteinen vahva kansankirkko on muuttumassa joksikin muuksi – miksi, sitä emme vielä osaa sanoa. Juuri nyt olemme muutoksen keskellä, emmekä vielä tiedä, mitä tästä tulee.

Kohtaamiset ovat lisääntyneet

Näen kuitenkin monia tulevaisuuteen suuntaavia polunpäitä. Osallistuminen jumalanpalveluksiin on vähentynyt selvästi, mutta Kirkon tutkimuskeskuksen mukaan ehtoollisella käyminen on kääntynyt vuonna 2015 hienoiseen kasvuun. Myös seurakunnan toimintaan osallistumi-

Jotta kirkkomme täyttää sille kuuluvan tehtävän, sen tulee löytää suomalaiseen todellisuuteen ja meidän aikaamme sopivat toimintatavat.

VAPAAEHTOISTYO.FI
LÖYDÄ OMA VAPAAEHTOISTYÖSI

Diakoniatyö tarjoaa vapaaehtoisille mahdollisuuden tulla mukaan kirkon työhön.

nen on vähentynyt. Toisaalta monenlaiset kohtaamiset ihmisten kanssa ovat lisääntyneet – ei seurakunnan tiloissa, vaan siellä missä ihmiset arkeaan elävät. Esimerkiksi seurakunnan päiväkerhoissa käynti on vähentynyt, mutta lapsityöntekijöiden yhteistyö kuntien päivähoidon työntekijöiden kanssa on lisääntynyt. Siis seurakunnan työntekijät istuvat päiväkotien kahvihuoneissa puhumassa työikäisten suomalaisten kasvattajien kanssa siitä, mikä on tärkeää.

Diakoninen työ – väylä tuhansille vapaaehtoisille

Toinen kohtaamisen väylä on kaikenlainen diakoninen toiminta, jonka tarkoituksena

on auttaa lähimmäisiä. Se on noussut yhdeksi tärkeimmäksi syyksi kuulua kirkkoon, ja samalla se on tuhansille vapaaehtoisille väylä tulla mukaan kirkon työhön. Diakoniatyön kautta kirkolla on noin 350 000 asiakaskontaktia vuodessa. Tähän verrattuna säännöllisesti kokoontuvia ryhmiä on vähän, noin 4 500, vaikka luku ei tietenkään kerro ryhmien merkityksestä niiden jäsenille. Kohtaamiselle on siis kysyntää.

Jotta kirkkomme täyttää sille kuuluvan tehtävän julistaa evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta, sen tulee löytää suomalaiseen todellisuuteen ja meidän aikaamme sopivat toimintatavat. Kun Pietari Jeesuksen sanojen rohkaisemana

kääntyi takasin Roomaan, hän tiesi, että haasteita on edessä äärimmäisyyteen saakka. Jos otamme kirkon tehtävän maailmassa tosissaan, en usko, että kirkon ja meidän kirkkoon sitoutuneiden kristittyjen elämä on helppoa ja vaivatonta. Vanhaan malliin emme voi jatkaa, on uskaltauduttava muutokseen. Tärkeää on huomata, että muutos ei ole uhka. Kirkolle se on mahdollisuus.

Luottamus rakentuu teoista

Luottamuksen määrittelemisen yksinkertaisesti on vaikeaa. Siinä on kysymys turvallisuudesta sekä vuorovaikutustaidoista, ja olemukseltaan se on sosiaalista pääomaa. Luottamus on myös taito, jota voi kehittää. Se on ehtymätön luonnonvara, joka lisääntyy, kun sitä käyttää ja jakaa. Kun luotat, sinuun luotetaan.

Luottamus taitona ja väli-
neenä työyhteisössä löydet-
tiin vasta 1990-luvun lopulla.
Huomattiin, että luottamus-
ta niin työntekijöiden välillä
kuin esimiehen ja alaisen vä-
lissä suhteessa voidaan tie-
toisesti rakentaa ja korjata.
Työyhteisöinstituution sisällä
luottamuksen elementtejä
ovat yhteisön arvot, johtamis-
tapa sekä yhteisön rakenteet
ja järjestelmät. Henkilötasolla
luottamus rakentuu tai koos-
tuu osaamisesta, hyvántahto-
isuudesta ja luotettavuudesta.
Suomalaisessa työkultuurissa
on aina arvostettu ahkeruutta
ja rehellisyyttä. Myös toisen ih-
misen kunnioittaminen ja hyvä
kohtelu ovat olleet tärkeitä
asioita. Professori **Taina Savo-
lainen** Itä-Suomen yliopistosta
toteaa luottamuksesta, että
se on hyvän työyhteisön pe-
rusta. Se syntyy hitaasti, mutta
voi mennä rikki kerrasta.

Luottamus työyhteisössä

Eikö luottamuksen pitäisi työ-
yhteisössä olla itsestään selvä,
sisäänrakennettu asia. "Niin

sitä luulisi. Mutta luottamus on
hyvin pitkälti vuorovaikutus-
taitoja", toteaa Savolainen
Helsingin Sanomien haastat-
telussa 10.2.2019. Vuorovai-
kutustaidoissa meillä suoma-
laisilla on vielä opettelua.
Muita luottamuksen element-
tejä työyhteisössä ovat mm.
oikeudenmukaisuus, osalli-
suus, johdonmukaisuus ja lä-
pinäkyvyys. Joskus modernia
johtamistapaa on kuvattu yh-
dellä sanalla: reilu. Reiluus on
kuin kuori tai peitto, joka pitää
sisällään nuo edellä luetellut
ominaisuudet. Luottamuksen
rakentumisessa työyhteisössä
tärkeintä on avoin vuorovai-
kutus kaikkien välillä. Kuitenkin
johtajan tai esimiehen rooli on
merkittävä. Siksi luottamuksen
rakentamista pidetään erityi-
sesti johtamisen taitona, jota
voi opetella ja oppia.

Luottamus taitona

Luottamuksen rakentamiseen
tarvitaan dialogia. Se on eri-
laisten näkemysten jakamista,
yhdessä ajattelemista ja pohti-
mistä, yhteisen näkemyksen ja

ymmärryksen kehittämistä. Sii-
hen kuuluvat läsnäolo, kuuntelu
ja osallistuminen. Nykyajan joh-
tamisessa keskeistä ovat monet
sähköiset välineet; puhutaan
e-johtajuudesta. Miten luotta-
mus voi rakentua työyhteisössä
tai yksikössä, jossa johtaja on
kaukana ja hoitaa viestinnän ja
johtamisen pääasiassa sähköi-
sesti? Yksi hyväksi havaittu tapa
on soittaa spontaanisti työnteki-
jälle. Työntekijät kokevat tämän
pääsääntöisesti luottamusta
luovaksi. Puhelun sisältö voi olla
ihan vain kuulumisten vaihtami-
nen, yhteisesti jaettu hetki.

Luottamusta vahvistavat

Luottamusta työyhteisössä ja
erityisesti esimiehen ja alaisen
välisessä suhteessa on alettu
tutkia yhä enemmän. Tutkimuk-
sista voidaan löytää selkeästi
muutamia keskeisiä asioita, jot-
ka toimivat luottamusta vahvis-
tavina toimina. Kuunteleminen
ja kuulluksi tuleminen kokemus
ilmeni keskeisimpänä element-
tinä luottamuksen rakentumises-
sa. Arvostus ja kunnioitus sekä
kristillisestä näkökulmasta katsot-

Luottamuksen rakentamista pidetään erityisesti johtamisen taitona, jota voi opetella ja oppia

Ari Tähtkäpää
Hiippakuntasiihteri ja
työyhteisökonsultti

tuna mielenkiintoinen armeliaisuuden tai armollisuuden osoittaminen koettiin hyvin tärkeäksi. Armeliaisuus ilmenee epäitsekkytenä ja valmiutena asettaa toisen tarpeet omien edelle. Armeliaisuus myös hälventää pelkoja, jotka nousevat puhumattomuudesta ja vaikenemisestä. Esimiehen rooli on merkittävä. Esimies, joka on aidosti kiinnostunut alaistensa mielipiteistä ja näkemyksistä ja välittää alaistensa hyvinvoinnista, rakentaa luottamusta. Esimies, joka jakaa kiitosta ja kritiikkiä oikeudenmukaisesti ja kykenee tarkastelemaan asioita alaisten näkökulmasta, vahvistaa luottamusta. Esimies, joka ymmärtää, miten henkilöstön ja yhteisön eduista on mahdollista tehdä samansuuntaisia, on luottamuksen asialla. Tärkeintä kuitenkin on muistaa, että luottamus rakentuu ennen kaikkea teoista.

Luottamuksen murentuessa

Luottamuksen murentuessa voi työpaikalla leimahtaa ja jäädä kyttemään pesäkkeitä, kuten kiusaamista, salailua ja vaikene-

mista. Myös valtapeli ja kontrolli, kyräily, epäily ja juoruilu alkavat lisääntyä. Epäoikeudenmukainen johtaminen, esimerkiksi työn epätasainen jakaminen tai valikoiva tiedon välitys tai suosiminen, ruokkivat epäluottamuksen ilmapiiriä. Vastavuoroisuus hiipuu ennemmin tai myöhemmin, ja sen myötä luottamus murenee. Työyhteisöt, joissa luottamus on murentunut, toimivat kituliaasti, eikä potentiaalista hyvinvointia, suorituskykyä ja tuloksia saavuteta. Osa työajasta kuluu selvittelyihin, valvontaan ja varmistamiseen, mikä näkyy turhautumisena ja tehottomuutena.

Luottamuksen palauttaminen

Epäluottamuksen korjaaminen on mahdollista muttei helppoa. Se edellyttää avoimuutta sekä halukkuutta puheeksi ottamiseen. Esimiehellä on aloitteen tekijän rooli, vaikka osapuolet olisivatkin yhtä lailla vastuussa. Kun luottamus murentuu, tilanteen kuvauksessa tunne ja sen tuottama kieli on varsin voimakasta. Jos alaisen tunnereaktio leviää työyhteisöön, esimiesten

voi olla entistä vaikeampaa korjata tilannetta. Ensisijaisesti esimiesten tulisi satsata luottamuksen rakentamiseen, sillä epäluottamuksen ja sen vaikutusten korjaaminen vievät aikaa. Tulostakaan ei aina voi taata. Vaikenemisella luottamusrikko ei korjaannu. Puheeksi ottaminen ja tilanteen käsittely edellyttävät rohkeutta ja avoimuutta. Niihin sisältyy aina riski, ja ne vaativat kaikilta rohkeutta. Toisaalta avoimuus useimmiten maksaa itsensä takaisin myönteisinä seurauksina, kun vaikeita tilanteita voidaan käsitellä. Jos tilannetta käsitellään avoimesti osapuolten kesken, ovat luottamusta murentaneen osapuolen valmius myöntää rikkomisen tapahtuneen ja anteeksipyyntöön esittäminen keskeisiä edellytyksiä. Vuorovaikutuksen, henkilösuhteiden ja ilmapiirin parantuminen voivat kääntää noidankehän hyväksi kierteksi. Se näkyy lopulta tuloksissa ja voimien palautumisena oikeisiin asioihin.

Visionääri Pontus Salmi

uskoo dialogiin

Pontus Salmi aloitti uransa seurakuntapappina Porvoossa. Vaikka tie vei myöhemmin muun muassa työpaikkapapiksi Vantaalle sekä Vantaan seurakuntayhtymän yhteisen seurakuntatyön johtajaksi, porvoolaisena hän on pysynyt jo yli 30 vuotta. Nyt hän on päätenyt takaisin seurakuntatyöhön tultuaan valituksi Porvoon suomalaisen seurakunnan kirkkoherraksi syksyllä 2018. Uudessa tehtävässään hän haluaa olla edistämässä jalkautuvaa ja verkostoituvaa toimintatapaa sekä tuomassa uskoa, toivoa ja rakkautta niin seurakuntalaisten kuin kristinuskosta etäännyneidenkin elämään.

Teologian opinnot eivät olleet Pontus Salmen ykkösvaihtoehto. Sen sijaan hän tähtäsi opiskelemaan liiketaloutta, mutta harmikseen sairastui juuri ennen pääsykokeita, niin ettei voinut osallistua niihin.

– Olin hankkinut myös teologisen pääsykoekirjat ja luke-
nut ne läpi, ja päätin mennä kokeilemaan. Kokeen aikana huomasin, että vastaaminen sujui ongelmitta. Tunsin olevani jonkinlaisessa flow-tilassa. Ja niin kävi, että sain vastauksistani täydet pisteet. Ajattelin, että siinä oli johdatus mukana.

Kiinnostus kristinuskoa kohtaan heräsi varhain

Salmen lapsuudenkoti ei ollut uskonnollinen. Isä oli teollinen muotoilija ja sisustusarkkitehti ja äiti sisustussuunnittelija. Isä toimi huonekalualalla huone-

kalujen suunnittelijana ja osan uraa myös tehtaanjohtajana, ja myös äiti oli mukana liike-elämässä. Kristillistä kasvatusta ei avaramielisessä kulttuurikodissa juuri annettu, mutta iltarukous opetettiin.

Ensikosketuksen tulevaan ammattiinsa Salmi sai, kun hän ollessaan noin kuusivuotias tapasi hammaslääkärin odotustilassa papin.

– Jotain siinä oli, mikä puhuteli. Myöhemmin ollessani oppikoulun ensimmäisellä tai toisella aloin lukea Uutta testamenttia ja jo ennen rippikouluikää hakeuduin seurakuntanuoriin. Tämä tapahtui Hollolassa, Lahden kupeessa.

Isän sairastuminen syvensi pohdintoja

Salmen ollessa lukiossa hänen isänsä sairastui leukemiaan. En-

nuste oli, että isä eläisi viisi vuotta, ja juuri niin kävi.

Isän sairauden aikana elämäntarkastuksellisia asioita pohdittiin kotona uudella tavalla.

– Juttelin isäni kanssa paljon. Äitikin tuli mukaan seurakunnan toimintaan olemalla luottamushenkilönä jonkin aikaa.

Saatuaan ajokortin Salmi toimi isänsä autonkuljettajana tämän ollessa jo melko huonossa kunnossa.

– Kerran kyyditessäni isää juttelimme opiskelupaikan valinnasta. Yllättäen isä ehdotti, että voisin rukoilla ja pyytää johdattusta. Koskaan aiemmin hän ei ollut sanonut mitään vastaavaa. Se oli hämmäntävää.

Liiketaloutta, johtamistaitoa ja teologiaa

Teologian opinnot eivät jääneet ainoaksi alaksi, johon

”Pääasia, että etsintää on. Matka voi olla pitkä, ennen kuin löytyy se kristinuskon ydin.”

nykyisellä teologian tohtorilla on riittänyt mielenkiintoa. Monipuolisen kirkollisen koulutuksen lisäksi Salmi on suorittanut PD-tutkinnon organisaatiokonsultoinnissa sekä liiketoiminnan erikoistumisopinnot. Lisäksi hän on suorittanut erikoisammattitutkinnot johtamisessa ja palvelumuotoilussa.

– Tällä koulutustaustalla ja työkokemuksella osaan katsoa kirkon toimintaa ulkopuolelta ja yhdistää siihen tietoa ja osaamista myös muilta aloilta.

Miten puhua uskosta niin, että nuorikin ymmärtää

Kirkon haasteena Salmi näkee sen, että varsinkin nuoriso etääntyy kristinuskosta ja kirkosta kovaa vauhtia.

– Olemme eläneet yhtenäiskulttuurin aikaa, jossa yhteiskunta ja sen rakenteet ovat

tukeneet kristillistä tapakulttuuria. Nyt tämä on murenemassa.

Salmi uskoo kirkkoisä Augustinuksen ajatukseen, että ihmisen on niin kauan levoton, kunnes hän löytää levon Jumalassa. Jumalakaipuu ei koskaan katoa ihmisestä.

– Meidän on palattava lähetyskäskyn alkuperäiseen ideaan. Siinähan Jeesus kehottaa tekemään kaikki kansat hänen opetuslapsikseen kastamalla ja opettamalla. Kreikan kielessä on kolme opettamista merkitsevää sanaa. Se, jota tässä yhteydessä käytetään, tarkoittaa käden ojentamista toiselle eli dialogia.

Ongelman Salmi näkee siinä, että varsinkaan nuoret eivät ymmärrä keskeisiä dogmeja ja sitä kielipeliä, jolla niistä puhutaan.

– Uskosta on tullut yksityisasiä, jota ei jaeta muiden kanssa. Moni, joka sanoo olevansa agnostikko tai ateisti, saattaa silti rukoilla päivittäin. Hengellistä etsintää on, mutta tarvitaan niitä, jotka suostuvat käymään keskustelua ja tekevät sen sellaisella kielellä, jota nykyihminen ymmärtää.

Salmi, kolmen aikuisen lapsen isä ja kolmen lapsenlapsen isoisä, liikkuu usein papinpaita päällä ja pysähtyy juttelemaan ihmisten kanssa siellä missä liikkuu.

– Ihmiset puhuvat kanssani julkisilla paikoilla uskonasioista ja pyytävät rukoilemaan puolestaan. He myös kysyvät, olenko muistanut rukoilla.

– Omaa uskoaan he sanoittavat monella tavalla. Pääasia, että etsintää on. Matka voi olla pitkä, ennen kuin löytyy se kristinuskon ydin.

*”Yhteisen pöydän ajatus on siinä,
että jokaisella on jotain annettavaa.”*

Edellisessä virassaan Vantaan yhteisen seurakuntatyön johtajana kirkkoherra Pontus Salmi oli suunnittelemassa ja toteuttamassa Yhteisen pöydän hanketta, joka on laajenemassa moniin muihin kaupunkeihin.

Tulevaisuuden haasteet ovat yhteisiä kirkolle ja yhteiskunnalle

Yhtenä tulevaisuuden haasteena Salmi näkee sen, että monet työpaikat katoavat robotisaation myötä.

– Iso tulevaisuuden kysymys on se, mistä löydetään mielekästä tekemistä kaikille.

Salmi muistuttaa, että kaikkien kristittyjen, ei vain kirkon työntekijöiden, tehtävä on olla toivontuottajia maailmassa.

– Ei tule ajatella vain tuonpuoleista, vaan myös täällä pitäisi tehdä Jumalan valtakunta näkyväksi ja puhua heikompien puolesta.

Ruoka saa ihmiset tulemaan yhteen

Edellisessä virassaan Vantaalla Salmi sai olla suunnittelemassa ja toteuttamassa Yhteisen pöydän konseptia, joka merkitsee uudenlaista yhteisöllistä ruo-

ka-aputoimintaa ja hävikkiruuan keskitettyä jakelua.

– Esittelin idean kaupungin johdolle vuonna 2012 ja johdin projektia viime vuoden loppuun. On ollut hämmästyttävää nähdä, miten Yhteinen pöytä on kasvanut visiosta hankkeeksi, joka tavoittaa viikoittain 5000 vantaalaista. Nyt se on laajentunut ja laajenemassa useisiin muihin kaupunkeihin.

Salmi kertoo esimerkin Hämeenkylässä seurakunnasta, jossa kirkolla alkoi käydä 200 henkeä syömässä. Samaan aikaan arkiehtoollisten määrä kasvoi eksponentiaalisesti ja ihmiset alkoivat löytää tiensä kirkolle muutenkin.

– Yhteisen pöydän ajatus on siinä, että jokaisella on jotain annettavaa, ja sille on annettava arvo.

Toiminta vastaa myös yksinäisyyden ongelmaan, joka on suuri erityisesti kaupungeissa. Li-

säksi se mahdollistaa esimerkiksi tukityöllistämistä.

– Meidän tulee tehdä asiat niin, että ihmisten on helpompi uskoa Jumalaan.

Armoon turvaaminen on jokapäiväinen juttu

Kirkon suurimpana aarteena Salmi pitää armoa.

– Jokainen voi katsoa turvallisesti omaa ja toisen kesken eräisyyttä. Maailma huutaa syntipukkeja ja hakee syyllisiä. Kristinuskon ydin on siinä, että syntipukkeja ei enää tarvita. Jumala on itse uhrannut itsensä, Salmi kiteyttää.

– Mitä enemmän tunnet olevasi armahdettu ja hyväksytty sellaisena kuin olet, sitä helpompi on olla inhimillinen toista kohtaan, ja se myös mahdollistaa ihmisenä kasvamisen.

Haastattelu ja kuva
Meiju Bonsdorff

TÄHKÄPÄITÄ

Luottaako Jumala yhä ihmiseen?

Ottiko Jumala liian suuren riskin pannessaan toivonsa ihmiseen antaessaan tälle kaksi suurta – suurinta – tehtävää? Inhimillisillä silmillä kun katsoo, tulee väkisin sellainen olo, että kyllä otti. Ei mennyt ihan putkeen.

Kun Jumala oli luonut maan, ihmisen ja kaiken muun, hän huokaisi ja uskoi tuon kaiken ihmisen haltuun. "Pidä tästä hyvää huolta, viljele ja varjele." Melkein voi nähdä ajatuskuplan Hänen päänsä päällä: "Minä luotan sinuun." Vaan eipä osannut ihminen edes ensimmäistä vastuutehtävänsä hoitaa: sen yhden puun vastuullista hoitamista.

Kipeän vastuuttomuuden, välinpitämättömyyden ja pahuuteen asti yltäneen itsekkyyden Jumala tuli itse hoitamaan. Siitä kertoo sen toisen puun symboli.

Silti Hän luotti tähän luotuunsa ja uskoi ihmiselle toisen suuren tehtävän: "Huolehdi siitä, että jokainen ihminen tällä planeetalla saa kuulla, mistä tuo ristinmuotoinen puu kertoo." Siitäkin on kauan, mutta yhä tuo luottamustehtävä on kesken.

Kun minä mietin synkkinä päivinä omaa uskoani, kun epäluottamuksen ja epäuskon äänet sisälläni voimistuvat, jospa silloin jaksaisin muistaa: Niin paljon on Jumala minuun luottanut, että Hän antoi ainokaisen luomakuntansa minun hoitooni... ja ettei yksikään Hänen luomistaan jäisi ilman ilosanomaa...

Vai miten se menikään...

Ari Tähkäpää

Sanottu ennen meitä

"Jos isä lapselleen useamman kerran muistuttaa, ei tule väsyä siihen. Siinäkin on seurattava hellän Vapahtajan esimerkkiä. Katso, mitä hän tekee, eikö hän muistuta heitä joka päivä monta kertaa yksistä asioista, varsinkin tuon itsekkäisen tahdon tekemisessä?" (Eräs meidän ajan profeetta, 19. painos)

"Orpokodin ihme sisimmältä olemukseltaan lieneekin uhraamisen ihmettä ja uhraamiseen liittyvän salaisen siunauksen ihmettä, rakkauden ja elämän ihmettä." (Veikko Suutarinen: Uukuniemeläinen "lammashuone", 3. painos)

"Nämä kolme, Parikanniemisäätiö, Jaakkiman opisto ja Oronmylly, ovat uukuniemeläisen herätyksen nykyisen vaiheen "yhteen hiileen puhaltamisen" paikkoja, joissa hoidetaan kymmeniä tuhansia ihmisiä Jumalan sanalla." (Erkki Leminen, Jumalan virta on vettä täynnä – Uukuniemeläisen herätysliikkeen vaihteita 100 vuoden ajalta)

"Liikkumaton hiljaisuus, luonto on seisautunut levähtämään, aamuauringon säteet kasvoilani nautin... Hangella ja puiden oksilla kimaltavat pienet lumitähdet, sulaudun yhteen tämän kaiken kanssa." (Meeri Laitainen: Myrskyn tyttö)

Anna Lankinen Luottamusta lapsiin!

PARIKANNIEMEN YSTÄVÄT r.y.

Ruokolahden Salosaassa viettävät eläkepäiviään Anna ja Kalevi Lankinen. Ennen eläkkeelle jäämistään Anna toimi Ruokolahden kunnan varhaiskasvatuspäällikkönä ja Kalevi metsätoimihenkilönä. Heillä on kolme lasta. Omien lasten vanhemmuuden lisäksi Lankiset ovat olleet sijaisvanhempia kolmelle lapselle. Anna oli töissä Parikanniemen lastenkodissa vuodesta 1972 vuoteen 1983.

Miten päädyit Parikanniemeen?

– Jaakkiman opiston toveripäivillä tapasin Matti Pitkäsen, jolta kysyin, olisiko Parikanniemessä kesäksi töitä. Matti sanoi: "Laita paperit, laita paperit." Laitoin hakemuksen ja sain kesätyötä, joka sitten jatkui.

– Ensimmäinen kokemus lastenkodilla oli, että tänne en jää. Oli ristiriitainen olo, miten lohduttaa lapsia ja samaan aikaan tehdä arkiaskareet. Aamulla vauvat itkivät ja oli laitettava isommille aamupalaa. Kesän myötä ajatus muuttui. Tuli kokemus, että näistä lapsista on pidettävä huolta. Lapsiin tuli henkilökohtainen suhde.

Millainen työpaikka lastenkoti silloin oli?

– Meni kaksi vuotta, ennen kuin koin kuuluvani kunnolla työyhteisöön. Sitoutumisen aste oli kova ja yhteisöllisyys vahva. Henkilökunta asui Parikanniemessä ja yhteisö tuki myös vanhemmuudessa. Vuokko-täti rohkaisi, että pitäkää huolta itsestänne.

– Kun tulin töihin, kaksivuotiailla oli vielä tuttipullot käytössä ja heidät laitettiin henkseleillä kiinni sänkyyn isompien lasten nukuttamisen ajaksi. Halusin luopua molemmista, ja Henkan tultua töihin henkseleistä lu-

vuttiin, tuttipulloista jo aiemmin.

– Meillä oli iltahartaus ja henkilökunnalla oli oma raamattupiiri. Osallistuttiin Mikkelin päivä- ja Orpokotijuhlille. Arjen keskellä oli kokemus, että Jumala pitää huolen. Kerran kaksivuotias tippui ikkunasta, mutta selvisi muutenkin.

Miten suunnittelitte työtänne?

– Meillä oli työyhteisöpala- verit, joissa pohdittiin miten asiat ratkaistaan käytännössä. Visioitiin myös kotikuntayhteisön muodostamista (nyk. kotiryhmät). Mietittiin myös, miten määrätyt ihmiset kantaisivat vastuun tietystä lapsiryhmästä.

Käännös oikeaan päin

Isäniäni Heikki oli kotoisin Enosta, josta hän nuorena miehenä lähti Valtion Rautateiden ratahommiin Karjalaan. Monien nuorten miesten tavoin hän oli kielteisesti uskon suhtautuva, ja vapaalla alkoholikin maistui.

Yhtenä viikonloppuna hän kuuli, että lähistöllä on seurat, joissa puhuu Helena Konttinen. Miehistä he päättivät vähän rohkaisua otettuaan lähteä katsomaan, että millainen se unissasaarnaaja mahtaa olla, kun yleensä saarnan kuulijat ovat unissaan.

Miesten astuttua seurapaikan ovesta sisälle he jähmettyivät paikoilleen eivätkä voineet tehdä muuta kuin kuunnella, mitä Helena saarnasi heille. Sen jälkeen Heikiltä olivat pilkkapuheet hävinneet, niin kosketettu hän oli. Se oli käännös oikeaan päin.

Talvisodan aikana Heikki tuli herätykseen, kun huhu kiersi, että isäni olisi kaatunut rintamalla. Isäni oli jo nuorena uskon tien löytänyt ja selviytyi sodasta, kylläkin vammautuneena. Heikki toimi puuseppänä ja rakentajana Varkaudessa ja kuoli vuonna 1966.

Olin lapsena ja nuorena usein siellä mummo-lassa. Papalla oli tapana joka aamu lukea Raamatua, rukoilla ja laulaa virsi. Sunnuntaina he mummon

kanssa ajoivat viisi kilometriä pyörillä kirkkoon. Heidän esirukouksensa ovat varmasti kantaneet minuakin.

Rovasti Markku Laine
Ristiinan kappalainen 1977–1981

Aika ei riittänyt kaikille tasapuolisesti, vaan olisi tarvittu keskitämistä.

Vaikka kotikuntayhteisö ei toteutunut Annan aikana, omahoitajamallia kokeiltiin jo.

Miten luottamus toimi Parikanniemessä?

– Oli pakko luottaa lapsiin, koska ei ollut riittävästi työntekijöitä. Aika meni pienten kans-

sa. Isot tuli syömään ajallaan. Myös työntekijöihin luotettiin. Esimerkiksi kävin lastenkodin pikkubussilla kuuden lapsen ja harjoittelijan kanssa kahden päivän kesäretkellä Saimaan ympäri.

Lapsien kasvaessa Lankiset alkoivat suunnitella paluuta takaisin Ruokolahdelle Kalevin äidin avuksi. Lähteminen Pa-

rikanniemestä oli Annalle tosi vaikeaa, mutta elämä Ruokolahdella on ollut koko perheelle hyvä ratkaisu.

Teksti ja kuva Petri Tiusanen

Kainuussa paljon Parikanniemen työn ystäviä

Kainuussa eri seurakuntien alueella on paljon Parikanniemen työn ystäviä. Yhteys on alkanut jo sotien jälkeen ja jatkunut tiiviinä vuosikymmenten aikana. Parikanniemen työntekijät ja vapaaehtoiset puhujat vierailevat vuosittain 2–3 kertaa Kainuussa. Tammikuussa toiminnanjohtaja ajoi lähes 1100 kilometriä, vieraili neljässä seurakunnassa, Kuhmossa, Puolangalla ja Hyrynsalmella sekä Pohjois-Karjalan Nurmeksessa kuudessa tilaisuudessa. Vieraanvaraisuus, ystävällisyys, juureva hengellisyys ja Parikanniemen työn takana seisominen ovat asioita, jotka antavat vierailijalle enemmän kuin ottavat. Lämmin kiitos kaikille työmme ystäville Kainuussa ja Nurmeksessa kaikesta Parikanniemelle antamastanne hyvästä.

Nurmeksessa kokoonnutaan kotiseuroihin

Parikanniemen työn ystäviä kokoontuu Nurmeksessa usein kotiseuroihin. Tammikuussa seurat olivat Maria ja Joosua Tolvasen viehättävässä kodissa. Tupa oli täynnä kaikenikäisiä lapsista eläkeläisiin ja nuorista keski-ikäisiin. Puheiden lisäksi ohjelmassa oli lasten esittämiä lauluja, virsiä ja Parikanniemen työn esittely sekä kahvitarjoilu. Seurojen lopussa perheen lapsi kysyi kirkkaalla äänellä: ”Oltiin me kiltisti, voidaanko nyt ottaa?” Lapset ja aikuiset olivat kiltisti, joten kahvitarjoilu maistui kaikille. Lämpimät kiitokset Nurmeksens ystäville!

Tervetuloa kotiin!

Parikanniemen lastenkoti Ristiinassa 70 vuotta 14.–15.6.2019. Pe. 14.6. Klo 11.30 alkaen kutsuvierasjuhla viranomaisille, medialle ja yhteistyökumppaneille. Mukana mm. Mikkelin piispa Seppo Häkkinen ja erityisasiantuntija Susanna Hoikkala. La. 15.6. juhla entisille lapsille ja työntekijöille alkaen klo 12.00. Monipuolista ohjelmaa klo 18.00 asti.

75. Saaren kirkon orpokotijuhlat Parikkalassa 16.–18.8.2019. Mukana mm. piispa Aarre Kuukauppi, Olli Seppänen, Pirjo Ala-Kapee, Antti Laato, Juha Vähäsarja, Marja-Kaarina Marttila, Kaarina Suonperä ja useita säätiön työyhteydessä olevia.

Molempien juhlien tarkempi ohjelma Kontti 2 / 2019 toukokuussa.

Kodittomien majatalo

Mikkelin tuomiokirkko 28.4.2019 klo 17:00

Ihminen voi olla koditon monella tavalla: asunnoton, yksinäinen, hengellisesti tai vanhempien hylkäämänä. Kipeän teeman äärellä yhteistyössä Parikanniemen lastenkodin kanssa Mikkelin tuomiokirkkoseurakunta ja Fermaatti-kuoro.

Illan vieraana Mielenterveyden keskusliiton toiminnanjohtaja Olavi Sydänmaanlakka. Kolehti Parikanniemen lastenkodille. Tervetuloa!

Tähän asti on Herra auttanut!

Tervetuloa Petri Tiusasens 50-vuotissyntymäpäiville

Parikanniemeen 8.6. Aloitamme ruokailulla klo 12.

Ohjelmassa mm. seurat ja saunat. Ei lahjoja.

Mahdolliset muistamiset Parikanniemen hyväksi

tilille: FI63 5271 0420 1411 20. Vp 1.6. mennessä mielellään sähköpostitse:

toimisto@parikanniemi.fi

tai puhelimitse Petri 040 753 5553.

TERVETULOA TILAISUUKSIIN

Parikanniemisäätön työntekijät ja vapaaehtoistyöntekijät vierailevat seuraavissa tilaisuuksissa!

Katso tarkemmat tiedot seurakunnan ilmoituksista ja säätön kotisivuilta www.parikanniemi.fi.

Maaliskuu

6.3. Lappeenranta klo 18.00

Seurat Luukkaan pysäkillä, Maaranen

7.3. Pyhäselkä klo 16.30

Ystäväseurat Reijolan seurakuntatalossa, Kostamo

8.3. Joensuu klo 13.00

Ystäväseurat seurakuntakeskuksessa, Kostamo

8.3. Liperi klo 15.30

Ystäväseurat Herrankukkarossa, Kostamo

12.3. Savitaipale klo 16.00

Soppa & soitto, srk talo, Maaranen

14.3. Kitee klo 13.00

Ystäväseurat seurakuntatalossa, Kostamo, Aronen

15.3. Ristiina klo 18.00

Parikanniemiseurat Martta ja Niilo Tiaisella Kitereentie 100, Liukkonen, Tiusanen

17.3. Mäntyharju klo 17.00

Majataloilta seurakuntakeskuksessa Kompantie 6, Tiusanen

18.3. Hamina klo 13.00

Ystäväseurat Kulmakivessä, Kostamo

18.3. Lappeenranta klo 17.00

Ystäväseurat Emmauksessa, Kostamo

20.3. Lappeenranta klo 18.00

Parikanniemiseurat Heli ja Petri Tiusasella Kesämäenkatu 2 D, Maaranen

24.3. Punkaharju

Marianpäiväjuhlat, messu kirkossa, juhlat jatkuvat seurakuntatalossa, Maaranen, Tiusanen

26.3. Kerimäki klo 13.00

Ystäväseurat Liisa ja Pentti Kososella Lemmenmäentie 3, Riikonen

31.3. Polvijärvi

Kirkkopyhä ja seurat seurakuntatalossa, Konttinen, Tiusanen

Huhtikuu

7.4. Valkeala klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat seurakuntatalossa, Tiusanen

11.4. Kitee klo 13.00

Ystäväseurat seurakuntakeskuksessa, Maaranen, Konttinen, Kostamo ym.

11.4. Pyhäselkä klo 15.00

Ystäväseurat Reijolan seurakuntatalossa, Maaranen

12.4. Joensuu klo 13.00

Ystäväseurat seurakuntakeskuksessa, Maaranen

15.4. Hamina klo 13.00

Ystäväseurat Kulmakivessä, Tiusanen

15.4. Lappeenranta klo 17.00

Ystäväseurat Emmauksessa, Tiusanen

28.4. Rautjärvi klo 10.00

Messu kirkossa, jonka jälkeen seurat, Tiusanen

28.4. Leppävirta klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Maaranen

28.4. Mikkeli klo 17.00

Kodittomien majatalo -ilta tuomiokirkossa, illan vieraina Olavi Sydänmaanlakka Mielenterveyden keskusliitosta, Fermaatti-kuoro laulaa

30.4. Kerimäki klo 13.00

Ystäväpiiri, Ritva ja Niilo Alakotila Kumpurannantie 522, Kostamo

Touko-kesäkuu

5.5. Kangasniemi klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Tähkäpää, Tiusanen

5.5. Taipalsaari klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Maaranen

9.5. Kitee klo 13.00

Ystäväpiiri seurakuntakeskuksessa, Kostamo, Tiusanen

9.5. Pyhäselkä klo 16.30

Ystäväseurat Reijolan seurakuntatalossa, Tiusanen

10.5. Joensuu klo 13.00

Ystäväseurat seurakuntakeskuksessa, Tiusanen

10.5. Liperi klo 15.30

Ystäväseurat Ylämyllyn seurakuntatalossa, Tiusanen

13.5. Hamina klo 13.00

Ystäväseurat Kulmakivessä, Lemetyinen

13.5. Lappeenranta klo 17.00

Ystäväseurat Emmauksessa, Lemetyinen

17.-19.5. Jyväskylä

Kirkkopäivät. Parikanniemisäätio ja Parikanniemen Ystävät mukana.

26.5. Nurmes klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Tiusanen

28.5. Kerimäki klo 13.00

Ystäväseurat, Tuula ja Matti Siimekselä Mäkituvantie 38, Maaranen

2.6. Lemi klo 10.00

Kirkkopyhä ja seurat, Tiusanen

5.-9.6. Parikkala

Yön väistyessä -kuntouttava päihdeleiri Oronmyllyllä, Maaranen

8.6. Ristiina klo 12.00

Petri Tiusasen 50 v syntymäpäivät ja seurat Parikanniemessä. Ks. tarkemmin kutsu viereisellä sivulla.

9.6. Kitee klo 10.00

Helluntaijuhla, messu kirkossa, jonka jälkeen juhlat jatkuvat seurakuntatalossa, Lemetyinen

Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä
toimisto@parikanniemi.fi

**Toimisto -ja taloussihteeri
Risto Teittinen**

Puhelin 0400 744 061
Ark. klo 9-15

**Säätiön hallituksen puheenjohtaja
rovasti Erkki Lemetyinen**
Puhelin 040 764 1050
erkki.lemetyinen@pp.inet.fi

Toiminnanjohtaja Teuvo V. Riikonen
Puhelin 0400 315 573
teuvov.riikonen@parikanniemi.fi

Pastori Petri Tiusanen
Puhelin 040 753 5553
petri.tiusanen@parikanniemi.fi

Lastenkodin johtaja Sami Siponen
Puhelin 040 847 3657
sami.siponen@parikanniemi.fi

Matkasihteeri Matti Kostamo
Puhelin 0400 245272

Parikanniemisäätiön tilit
Sampo FI86 8000 1901 5424 99
S-SOP FI54 5271 0420 0130 48
Tapiola FI92 3636 3002 2297 63

Parikanniemen Ystävät ry
- jäsenyhdistys
- jäsenmaksu, Kontti-lehti, 20€/vuosi
- kustannustuotteet
S-SOP FI95 5271 0420 0445 14
DB FI69 8000 1900 7130 67

Parikanniemisäätiö voi kerätä ja vastaanottaa lahjoituksia ja testamentteja työn hyväksi.
Poliisihallituksen keräyslupa:
nro POL-2015-6305. Keräystili.
S-SOP FI63 5271 0420 1411 20

www.parikanniemi.fi

Ilmestyy toukokuussa 2019

Teuvo V. Riikonen Se oli minulle koti

Kaksikymmentä puhuttelevaa tarinaa lapsista, jotka saivat Parikanniemestä itselleen kodin, jossa he saivat kasvaa aikansa. Henkilökohtaisia kertomuksia 1950-luvulta 2010-luvulle asti. Kustantaja Parikanniemen Ystävät ry. Hinta 30 €.

Tilaa ennakkoon osoitteesta toimisto@parikanniemi.fi tai numerosta 0400 744 061.

Kiteeläiset Eila Hirvonen ja Aune Jumppanen saivat seurakuntatyön kultaiset ansiomerkit

Luovutimme Eila Hirvoselle ja Aune Jumppaselle Kirkkopalvelujen Seurakuntatyön kultaisen ansiomerkin Kiteellä 10.1.2019 vuosikymmenien työstä Parikanniemisäätiön ja Parikanniemen lastenkodin hyväksi. Lämpimät onnitelut!

Mikkelin tilitoimisto uusiin tiloihin

Mikkelin tilitoimisto muutti vuoden 2018 lopulla uusiin tiloihin Raatihuoneenkadulle. Myös aikaisempi toimitusjohtaja Sinikka Hii-denmaa (vas.) jätti työt tilitoimistossa ja siirtyi uusiin tehtäviin. Uutena toimitusjohtajana on toiminut 1.2.2017 alkaen Johanna Suutari. Tilitoimistolla olivat avoimet ovet marraskuun lopussa. Mikkelin tilitoimisto hoitaa myös Parikanniemisäätiön kirjanpidon ja palkanlaskennan. Toivotamme onnea uusille tiloille sekä Sinikalle ja Johannalle menestystä ja siunausta uusiin haasteisiin.

Tutustumisretki kirjapainoon

Parikanniemi

Joulukuun alussa Parikanniemen väelle tarjoutui mahdollisuus päästä tutustumaan painotalo Teroprinttiin, jossa myös Kontti-lehti painetaan. Tarjoukseen tarttuivat Koivulan ja Onnentuvan kotiryhmistä kolme poikaa ja Koivulan vastaava ohjaaja Päivi Orava sekä kiinteistöhoitaja Eetu Pulkkinen. Kirjapainon toimintaa vierailijoille esitteli Ilpo Korkolainen.

Teroprintin painotalo sijaitsee Mikkelissä. Kirjapainon on vuonna 1982 perustanut Ilpon isä Tero Korkolainen, ja tätä ny-

kyä Ilpo yhdessä veljensä Jarmón kanssa johtavat yritystä. Teroprint on monipuolinen ja nykyaikainen painoalan yritys. Lehtien lisäksi siellä painetaan myös esitteitä, vuosikertomuksia, tuotteiden pakkauksia, kirjoja, yritysgrafiikkaa (esimerkiksi käyntikortteja) ja suurkuvatulosteita sekä asiakkaan toiveesta lähes mitä vain.

Kontti-lehden painamiseen menee kaikkinsa noin kaksi-kolme tuntia. Ilpo esitteli koneita, joita tarvitaan eri työvaiheissa. Poikien mielestä kaikkein

kiinnostavin vempain oli leikkuri, jota he pääsivät myös itse kokeilemaan. Kaverille oli kiva antaa kyytiä pumppukärryllä. Vierailu painotalossa oli jokaiselle pojalle uusi ja mieleenpainuva kokemus ja aikuisetkin viihtyivät.

Lämmin kiitos Ilpolle ja Teroprint Oy:lle tutustumiskäynnistä!

Teksti Jenni Hujanen,
Kuvat Päivi Orava ja
Eetu Pulkkinen

Kauko Paltta: Parikanniemi on hyväksi hampaillekin

Varsinaissuomalainen Kauko Paltta aloitti Ristiinan hammaslääkärinä muutama viikko ennen kuin sai lisensiaatin paperit Turun hammaslääketieteellisestä vuonna 1976. Pitkästä työrastaan hän kertoo:

– Kauan hampaiden tila varsinkin nuorilla parani. Sitten tassa-arvon nimissä alle 17-vuotiaita ei saanut suosia aikuisten kustannuksella, ja satsaus nuorten hampaisiin väheni. Hyvähampaiset kyllä pärjäsivät, mutta reikiintymisalttiille rupeesi tulemaan enemmän reikiä. Perimä vaikuttaa aika lailla, välttämättä ei periydy ”hammaslaatu”, mutta ruokailutottumukset periytyvät, ja ne vaikuttavat reikiintymiseen. Jos vanhemmilla oli reikiä, oli niitä sitten lapsillakin. Ja varsinkin hammashoitopelko siirtyy tehokkaasti omille lapsille.

Pelkääjiä Paltta lähestyi varovasti. Ensimmäisellä käynnillä hän vain katsoi suuhun ja kertoi, mitä hammashoidossa tehdään. Vähitellen sitten päästiin hoitamaankin, kun pieni potilas oli ”puhuttu pyöryksiin”. Siinä auttoi lääkärin erilainen varsinaissuomalainen murre.

– Parikanniemen lapset olivat normaalia pelokkaampia – eivät tietenkään kaikki, reippaitakin oli, mutta myös todella arkoja. Ja hampaiden kunto oli sängen vaihtelevaa, oli hyviä ja tosi huonoja. Pelokkuutta ja le-

vottomuutta oli, mutta minusta se oli itsestään selvää, kun vähän tiesi lasten taustoista. Ongelmat olivat enemmän maitohammasvaiheessa, ja pysyvät olivat sitten jo paremmassa kunnossa. Kiitos Parikanniemen huolenpidon. Harjaukset ja ruokavalio olivat varmasti paremmalla tolalla kuin aiemmin.

Paltalla on hauska muisto yhden Parikanniemen tytön hoidosta. Vastaanotto oli silloin vielä kerros-talossa lääkärin asunnon vieressä. Väliovi oli jäänyt raolleen, ja perheen iso musta kolkikissa pujahti siitä ihmettelemään, mitä isäntä tekee. Se hyppäsi instrumenttipöydälle ja rupesi haistelemaan peilin vartta. Mitähän tyttö tuumi yhtäkkiä silmiensä eteen ilmestyneestä kollinpäästä?

Paltta toimi aiemmin Rotaryklubissa ja sen talkooprojekteissa tutustui Parikanniemeenkin. Myös jouluvaelluksilla hän kävi lastensa kanssa muutaman kerran. Hänen mielestään lastenkoti monine toimintoineen on rikastuttanut paljon Ristiinan elämää. Yhteistyön päätyttyä muutama kuukausi sitten eläkkeelle jäänyt Paltta lähettää terveisiä:

– Parikanniemisäätio tekee todella tärkeää työtä auttaessaan enemmän tai vähemmän ongelmiansa kanssa painiskelevia nuoria. Moni lapsi on varmaan vuosien mittaan saanut teiltä apua. Jaksamista ja menestystä jatkossakin!

Teksti ja kuva Pirkko Oinonen

